

Stilte en traagheid zijn niet vanzelfsprekend poëtisch

DANS Je zou liever die vis zijn. Met sierlijk wapperende vin- nen en zonder zich ergens aan te storen, zwemt zij door het zwarte lege niets van het projectiescherm aan de rechterkant van de dansvloer. De hele voorstelling lang, terwijl naast haar twee vrouwen en drie mannen zich in het zweet werken.

Diable au Corps van het prille choreografenduo Isabelle Chaffaud en Jérôme Meyer zet een weinig bemoedigend, kil en wanhopig wereldbeeld neer. Te midden van een vijftiental gigantische plastic vaten, een soort reuzenjerry cans, vertellen ze ons flarden verhalen over migranten die zich moeten aanpassen en mensen die leven in een schijnwerkelijkheid van merknamen. Semibespiegelende opmerkingen over tijd wisselen af met fysieke en verbale uitbarstingen die ondubbelzinnig duidelijk maken dat de menselijke verhoudingen draaien om macht, geweld, angst.

Toch wordt de uitzichtloosheid niet echt beklemmend.

'Verval' is een populair thema in de dans. Maar waar bijvoorbeeld Bruno Listopad dit gegeven vertaalt in een uiterst compromisloze, verwrongen bewegingstaal, is *Diable au Corps* een keurige vertelling die nergens - noch in de dans, noch in de muziek (ongedifferentieerde elektronica), noch in de teksten, noch in het samenspel - eigenzinnig wordt. Bovendien hoopt men te zeer - een wijd- verbreed misverstand in de dans - dat stilte, traagheid en vaagheid vanzelf een poëtische kracht uitstralen.

'Zelfs mijn gevoelens zijn gebaseerd op vierkanten', zo verklaart een van de dansers de jerry cans nader. 'Ook zwaar en leeg.' Een betere samenvatting van de avond had hij niet kunnen geven.

Mirjam van der Linden

★★★★☆

Diable au Corps door Korzo producties. Choreografie: Isabelle Chaffaud en Jérôme Meyer. Muziek: Dirk Haubrich. 10/1, Korzo, Den Haag. Aldaar nog vanavond. Tournee volgend seizoen.